

Foia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Abonamente

Parohii cl. I	450 Lei
" cl. II	400 Lei
" cl. III	350 Lei
Sub clasă	300 Lei
Particulari	200 Lei

MANUSCRISELE SE VOR TRIMIPE PE ADRESA
CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ

EPISCOPIA CARANSEBEȘULUI
CONT C. E. C. Nr. 89678

Publicații

Concure protopopiate	1000 Lei
" parohii cl. I	800 Lei
" " " II	500 Lei
" " " III	400 Lei
Diferite publicații	6 Lei

In slujba poporului

O avalanșă întreagă de prefaceri și de temeinice așezări sociale, e semnul sub care stă lumea zilelor noastre în sufletul căreia pulsează năvalnic dorul pentru o viață nouă, liberă, pașnică și fericită.

Este un fapt în deobște cunoscut că astăzi dela un capăt la altul al țării, la orașe și la sate, se observă o grabnică și avântată muncă constructivă și reparatoare în același timp o amplă și hotărâtă acțiune de primenire a mentalității trecutului. Pentru a-și legitima existența în mijlocul lumii celei noi, indivizii ca și instituțiile de temelie ale țării, sunt confruntate cu noile realități sociale și valorificate prin prizma viitorului.

În vâltoarea acestor epocale încercări de nouă temeluire a lumii, nu lipsesc glasuri care susțin că Biserica, bimilenară, instituție a divinului Mântuitor, e depășită de actualele împrejurări și constituie un balast al trecutului.

În fața acestor nedumeriri, se simte tot mai imperios nevoia de a deschide cărarea înțelegerii pentru a contura rolul acestei instituții divine în angrenajul noilor orânduiri sociale.

În primul rând obiectivitatea ne obligă să afirmăm, fără nici o reticență, că Biserica lui Hristos nu se simte străină în mijlocul așezărilor sociale. Deasemenea nu putem trece în umbră faptul că între creștinism și actualitate există un paralelism de aspirații. Căci cele mai mari reforme sociale ale actualității ca și cele ale trecutului, nu sunt decât roadele creștinismului, el a spulberat, dela început, toate tiraniile economice și sociale și a readus din bezna oprimării, mulțimea nevoiașă și oropsită.

Dinamismul Bisericii creștine s'a arătat a fi, în continuă desfășurare dealungul veacurilor. Cu un început modest, dar plin de har divin, a reușit ca printr-o mână de pescari să cucerească toată lumea veche și să se răspândească pe toată întinderea pământului, propovăduind iubirea și frățietatea până în mijlocul celor mai sălbatice triburi.

Biserica a fost cea dintâi care a combătut cu toată energia exploatarea omului de către om și stă azi alături de cei nedreptățiți, dezorientați și suferinzi.

Este un adevăr de circulație universală că revoluția în ordinea socială pe care a înfăptuit-o învățătura lui Iisus, nu a înfăptuit-o și nici nu o vor înfăptui niciuna din forțele omenești.

Prezența creștinismului e mai actuală și necesară, mai mult ca oricând astăzi căci poate să asigure în chipul cel mai fericit și durabil armonia socială și viața în colectivitate prin desființarea inegalității de clase și prin noblețea muncii.

Prezența Bisericii alături de popor e necesară într-o măsură mult mai mare la noi, Români, căci ea dela plămădirea neamului a fost prezentă la bucuriile și necazurile lui. Am putea spune că Biserica e vatră primitoare și maternă a întregului popor, sau mai simplu că ea e însuși poporul dreptcredincios.

Această realitate a fost sesizată, în mod deosebit chiar de către primul ministru al Republicii noastre Populare, d. Dr. Petru Groza, care a avut cuvinte de limpezime clasică și de măgulitoare apreciere la adresa Bisericii, socotind-o ca o instituție „cu rosturi permanente în viața poporului”.

Aceste „rosturi permanente” nu-i pot fi străine nimănui, căci istoria poporului e îngemănată până la identitate cu istoria Bisericii, poporul nostru fiind totdeauna al Bisericii și Biserica, a poporului.

La umbra altarelor s'au înfruptat cele dintâi școli pentru luminarea poporului; acolo a învățat neamul nostru să scrie și să simtă românește; acolo a învățat să scruteze trecutul și să întindă mână frățească tuturor vecinilor noștri ortodocși.

„Rosturile permanente”, ale Bisericii nu au încetat să se evidențieze dealungul întregii noastre existențe istorice.

Astăzi ca și întotdeauna, Biserica nu cunoaște decât aceeași atitudine plină de dragoste și îngrijorare față de popor, adică față de nesfârșitele mulțimi suferinde și desorientate.

Iată deci Biserica noastră strămoșească departe de a constitui un balast și o piedică în calea progresului, ea stă alături de popor și în slujba lui, căutând să dea acestuia întreaga sa demnitate, ridicându-l din bezna oprimării la rangul de stăpân al fapturilor în lume.

Pr. Prof. VIRGIL TURCAN

Incursiuni în domeniul ce desparte naturalul de miraculos

Excesul de zel al unor creștini din timpurile noastre, te pune deseori în posibilitatea de a auzi vorbindu-se despre anumite descoperiri de cari se învrednicesc oarecare persoane în somn sau chiar în stare de veghe despre diferite apariții miraculoase, despre oameni a căror vieță că mai ne însemnată greșală este cauzată de către demoni, etc... Incurajată în special de unele direcții sectare, această psihoză este pe punct de-a altera puțin câte puțin, însăși fondul atât de simplu și în același timp circumspect al învățăturii transmise nouă de către Domnul. În plus, dă ocazie ridicării unor obiecțiuni și critici din cele mai caustice, așa după cum putem observa citind și numai pe un Erasm de Rotterdam, Anatole France ori Damian Stănoiu.

În fața succeselor mereu crescânde ale științei, sub semnul cărora trăim, ni se impune o serioasă verificare a pozițiilor.

Evident, nu avem intenția de a pune acum în discuție existența miracolului. Chestiunea aceasta a fost deja temeinic deslușită în sens pozitiv. Am voi doar să întrezărim, dacă este cu putință, limitele până la cari se întinde el. Și în acest sens, o pagină mai puțin cunoscută din Ioan Scărarul, ne poate da oarecari indicații.

„Practicând eu neîncetata rugăciune, scria starețul din Muntele Sinaiului, mă aflam odată printre îngeri și m'a luminat pe mine unul despre cele ce eram însetat a le ști. Găsindu-mă și cu altă ocazie printre aceia l-am rugat (pe același) să mă învețe ce era Hristos Logosul înainte de a se arăta în chip omenesc, dar nu a putut, căci nu-i îngăduia lui Căpetenia îngerilor, (adică Hristos). L-am rugat apoi să-mi spue în ce stare se află acum și mi-a zis: În starea care-i este lui proprie, (ca Dumnezeu), iar un în aceea a oamenilor. Și eu din nou l-am întrebat: Care este starea și șederea de-a dreapta Pricinuitorului, a lui Hristos? Și a spus: Este cu neputință ca urechea să asculte astfel de taine inefabile. Eu însă îl rugam să mă ducă chiar atunci spre Acela către care mă trăgea dorul. Dar mi-a spus: Timpul acesta n'a sosit încă, căci focul nesticăciunii nu te-a purificat cu totul.

„Dacă această viziune mi s'a întâmplat cu adevărat (scii dacă a fost reală), sau am avut-o numai în minte, n'o pot spune cu precizie“¹⁾

Ascetul și misticul acum citat, obișnuit a trăi într-o continuă apropiere de Dumnezeu este, după cum se poate constata, extrem de rezervat în cece privește caracterul descoperirii ce-a avut. El nu face de alt fel decât să adoaptă o atitudine comună creștinilor de demult cari nici nu doreau să fie obiectul unor minuni depășind

puterile lor de înțelegere. Ei știau că acestea își au rostul lor numai în anumite momente cruciale ale vieții unui om sau colectivității, neproducându-se oricând și oricum. Afară de aceasta, chiar dacă s'ar fi săvârșit cu dâșii vreo minune, ei n'o socoteau decât ca pe un fapt normal. Pentru cineva care încearcă a surprinde esența ultimă a lucrurilor univetsul întreg apare sub un aspect cu totul nou. „Universul așa cum îl vedem noi, spunea cineva, e o viziune coruptă de păcatul săvârșit împotriva lui Dumnezeu, păcat care ne-a întunecat vederea; adevăratul univers e de fapt cu totul alt fel. Adevărata lume este aceea care se deschide ochilor duhovnicești ai credinței, prin lucrarea harului răspândit în noi din plin. Atunci numai încep, sau mai curând reîncep a înțelege lucrurile după Dumnezeu și nu după noi. Atunci supranaturalul devine natural, iar naturalul din lumea noastră devine ideal, epizodic. Minunile lui Dumnezeu făptuite de sfinții lui nu-s decât cea mai normală stare a lucrurilor. În sine, minunea nu-i supranaturală, deoarece purcede din unica *Natură adevărată*“²⁾

Reținem din cele ce le-am spus, grija ce-o depunea Ioan Scărarul spre a-și analiza momentele psihologice a căror subiect a devenit. El însă a pus în lumină astfel numai o față a problemei, și anume cea mai puțin discutată azi — cu excepția cazurilor Lourdes ori Maglavit. Rămâne să vedem în ce sens se poate vorbi despre o influență demonică în existența umană. Aceasta comportă desigur o mai pronunțată posibilitate de actualizare.

Într'adevăr. Experiența monahală a unui Antonie cel Mare, Macarie Egipteanul, Efirem Sirul și a urmașilor lor ne-a obișnuit a vedea în dosul fiecărei acțiuni rele, a noastre sau a altora, influența nefastă a vreunui demon³⁾ S'a ajuns până la a se socoti că „răul e ceva necesar. Dacă n'ar exista, binele n'ar exista nici el. Răul e unica rațiune de a fi a binelui. Ce-ar mai însemna curajul departe de primejdie și mila fără durere?... Răul este indispensabil binelui, iar de diavol este nevoie pentru înfrumșetarea morală a lumii“ (Anatole France, Grădina lui Epicur.)

Așa dar nicio mirare: diavolul și omul sunt sortiți unei indestructibile tăvărașii; întocmai precum bolnavul de cancer poartă mereu în sine pricina care-i aduce pierrea, dar de care nu se poate scăpa, așa și ființa noastră este legată constant de spiritul răutății de care cu toate că ar vrea să se debaraseze, nu reușește.

Această concluzie are însă defectul de a fi nesatisfăcătoare. O cercetare mai atentă a problemei ne aduce la constatarea că din moment ce astfel ar sta lucrurile, n'am ajunge la altceva decât la a lăpune Dumnezeului, celui bun, o entitate rea tot atât de puternică ca și Dânsul,

2. Georgios Tebricov, Duhul Ortodoxiei, trad. Benedict Ghiuș, Chișinău, 1938, pp. 11—12

2 a. Nu voim să amintim aici, despre anumiți monahi mai de demult despre cari fer. Hieronym scria că „inventeză lupte cu dracii, pentruca să atragă admirația mulțimilor neștiutoare asupra lor și prin aceasta să le fure banul...“ (Epistola către Rustic, trad. G. I. Popescu — Zimnicea, București, 1933, p. 50).

1. Ioan Scărarul, Scara paradisului, XXVII, (Migne, P. G. LXXXVIII, col. 1109 B. c). Fraza ultimă, care ne și interesează, se prezintă astfel: *Τὰυτα εἶπε σὺν τοῖς οὐκ οἶδα εἶτε τοῦτο χαρὶς, λέγειν εἰς ἄπαν οὐκ ἔχω*. Dacă acestea împreună cu țărâna (le-am făcut) nu știu; sau dacă țp afără de aceasta, a o spune cu totul nu pot“.

ba mai puternică din moment ce acțiunea ei o resimțim în mai mare măsură decât a celui alt și, la acceptarea doctrinei unui Marcion, a cărei netemeinicie a fost de mult argumentată de o pleiadă a scriitorilor patristici antieretici în frunte cu Tertullian³). Afară de aceasta, a face din diavol generatorul tuturor acțiunilor noastre rele însemnează a reduce la zero liberul arbitru. Ori împotriva unei asemenea încălcări, Origen ar fi primul care ar protesta. De altfel dânsul și-a precizat poziția sa în această privință atunci când a scris: „Cei simplii, dintre creștini, își închipuie că toate păcatele pe cari le săvârșesc oamenii, oricare ar fi ele, sunt efectul puterilor contrării care asaltează mintea păcătoșilor în așa fel încât în această luptă nevăzută numitele puteri iasă învingătoare. Căci dacă, după această socoteală, diavolul n'ar exista, nici un om n'ar păcătui (Quod si verbi causa, diabolus non esset, nemo homino delinqueret).

„Pentru noi însă, privind lucrurile mai cu atențiune; noi credem că nu este tocmai așa și ne gândim la cece decurge în mod evident dintr'o trebuință trupească. Trebuie să credem că diavolul ar fi în noi pricina foamei și a setei? Cred că nu e nimeni care să afirme așa ceva. Dacă deci diavolul nu este pentru noi pricina foamei și a setei, va mai fi el oare atunci când fiecare om va ajunge la vârsta bărbăției și va simți îmboldirile naturale ale firii? Trebuie fără îndoielă să concludem că, precum diavolul nu este pricina foamei și a setei, el nu este nici a instinctelor vârstei mature. Astfel este sigur că aceste instincte n'au de autor pe diavol...

„Dar să vedem acum un alt lucru, continuă Origen: precum am arătat mai sus, omul își dorește hrana nu din cauza diavolului, ci în virtutea unei fapte naturale. Dacă diavolul n'ar fi existat s'ar fi putut ca experiența umană să fi întrebuițat o atare disciplină în luarea hranei în cât să nu fi depășit niciodată măsura, ci să fie primit numai atât cât ar fi cerut trupul și cât ar fi îngăduit rațiunea; astfel oamenii n'ar fi ajuns niciodată să păcătuiască împotriva cumpătării la mâncare în cece mă privește, eu nu cred că oamenii s'ar fi putut feri astfel, chiar dacă n'ar fi fost provocați de nicio ispită diavolească

3. Un asemenea punct de vedere ne-ar duce la alterarea însăși esenței creștinismului. Am confirma astfel teza celor cari văd în aceasta o simplă reeditare a dualismului persan și în special a demonologiei zoroastrice. (C. M. J. Lagrange, *La religion des Perses, la reforme de Zoroastre et le judaïsme*, în *Revue biblique Jérusalem*, 1904 pp. 210—213. R. Pettazgoni, *La religion di Zarathustra — nella storia religiosa dell'Iran*, Bologna, 1920, pp. 71 sec; L. Dennefeld, *Histoire d'Israël et de l'ancien Orient*, col *Bibliothèque catholique des sciences religieuses*, Paris, 1935 pp. 130—153, 157—164; Ch. Guignebert, *Des prophètes à Jésus col Evolution de l'humanité*, vol. XXXVIII bis, Paris, 1935, pp. 134 sq. Vezi și I. Darmesteter, *Ormuzd et Ahriman. Leurs origines et leur histoire*, Paris, 1877). Numai că o astfel de părere nu mai poate sta azi în picioare mai ales după ce însăși corifeii ei au renegat-o cf. S. Reinach, *Orpheus. Histoire générale des religions*, Paris, 1914, p. 89. în notă. În legătură cu această problemă se poate consulta temeinic studiul al dlui Ioan V. Georgescu, *Demonologia Vechiului Testament. Satan în profeta lui Zaharia*, în: *Bis ort. rom. LVI*, 1938, nr. 9—10, Septembrie — Octombrie; pp. 481—564.

a nu trece niciodată măsura și disciplina mâncării, înainte de a fi luat învățătură printr'o lungă experiență. Ce dar? În cece privește hrana și băutura, ne era cu puțință a păcătui, chiar fără îndemnul diavolului dacă am fi fost mai puțin înfrânați ori înțelepți: se va spune oare că nu stau lucrurile la fel cu poftele cărnii? Eu cred că același argument este valabil și în cazul celorlalte pasiuni, lăcomia, mânia, înfristarea și tot cecece depășește măsura și regulile cumpătării.“⁴)

Prin aceasta desigur nu se neagă existența diavolilor ci, li se circumscrie doar puterea la cecece reprezintă ei cu adevărat. În acest caz însă, va fi o poziție eronată aceea în care ne vom așeza atunci când orice defecțiune a noastră vom pune-o în seama unui demon. E aici o încercare de-a arunca în spatele altcuiva vina care în fond nu aparține decât liberei noastre alegeri.

Așa dar e bine a nu exagera acțiunea miraculosului în veața umană, nici în partea lui pozitivă, și mai ales nici în cea negativă. Ci să ne observăm mereu cu atențiune spre a nu gratifica cu epitetul de „supranatural“ un fapt care poartă amprenta unui incontrollabil subiectivism. Aceasta mai ales din pricina genezei unor asemenea fapte. În acest sens, sf. Isac Sirul a scris câteva cuvinte cari merită a fi pomenite aici. El zice: „Din activitatea cea zilnică se naște ferbințeala cea fără de măsură, care se aprinde în inimă din focul gândurilor, care iarăși iasă la suprafața cugetării. Activitatea aceasta și paza descoperă mintea întru fierbințeala lor (a gândurilor) și o face proprie vederii. Iar vederea aceasta dă naștere gândurilor celor ferbinți, pe cari le-am numit înainte, întru adâncul vederii sufletului, care se numește vedenie (ὄρα. contemplare)“⁵).

Dacă vom fi prins bine firul cugetării sfântului Isac, nu știm; ne face însă impresia că din cuvintele lui rezultă că anumite viziuni de cari se învrednicește uneori omul, au o cauză pur intimă, interioară, iar nu exterioară, din afară. Prin aceasta nu intenționăm a reduce totul la o simplă halucinație morbidă ci, constatăm doar cecece au constatat și alții, anume că „din spirit vin impulsuri și adausuri de energie în organele Trupului“⁶).

În concluzie, cele menționate până aci, fără intenția de a prezenta un punct de vedere sceptic, tind totuși la a pune în lumină greșala ce se face de obicei atunci când vorbindu-se prea mult despre miraculos și supranatural, se ajunge la discredțarea a tot cecece este mai scump unui creștin: învățătura și persoana Mântuitorului.

Diacon Nicolae Corneanu

4. Origen, *Despre principii*, III, II, 1—2 (Migne, P. G. XI, col 305 B. — 306 B). C. G. Bardy, *Origène col. Les moralistes chrétiens*, Paris I. Gabalda et Fils, 1941, pp. 69—71 și Eugène, de Faye *Origen t. III*, Paris, Ernest Leroux, 1928, pp. 101 sq.

5. Isaac Sirul, *Omilia IX*, ed. Nihifor⁷ Theotokos, *Τῶν ὁσίων πατρῶς ἡμῶν Ἰσαὰκ Ἐπισκόπου Νίνεων, Τὰ εὐρεθέντα δοκίμια*, Leipzig, 1770 p. 52

6. D. Stăniloae, *Ortodoxie și românism*, Sibiu, 1939; p. 232.

Sfîntirea bisericii din Zlagna

Duminecă 18 Ianuarie a. c., comuna Zlagna, îmbrăcată în haină de sărbătoare, a avut fericirea de a primi în mijlocul ei pe Prea Sfîntia Sa Episcopul Veniamin. Comuna ia aspect, de mare sărbătoare. Strada este frumos decorată, casele vărute iar ferestrele împodobite cu covoare alese, iar de o parte și de alta populația ășită intru întîmpinarea Arhipăstorului.

La orele 9 $\frac{1}{2}$ sunetele clopotelor vestesc sosirea înaltului Păstor. La marginea satului, un banderiu de călăreți, frumos echipați întîmpină Arhieru.

În fața primăriei, la un arc de brad, Prea Sfîntia Sa este întîmpinat de dir. șc. S. Murariu, care în numele comunei politice, îi urează bun sosit. Răspunde Prea Sfîntia Sa, mulțumindu-i pentru caltele cuvinte de binecuvîntare exprimate și însoțit de popor, trece prin coloanele copiilor spre biserică.

În fața bisericii înconjurat de un sobor de preoți așteaptă Prea On. Domn Prot. Isaia Suru și preotul locului Aurel Lazăr, care după ce face raportul asupra credincioșilor ce-i păstorește, arată semnificația zilei de mare sărbătoare a comunei bisericești ășită intru întîmpinarea Stăpînului.

Răspunde din nou Prea Sfîntia Sa, adresînd cuvinte elogioase la adresa primitorilor și împărtășind arhieresti binecuvîntări, se purcede la slujba sfîntirii bisericii, care se continuă cu sf. liturghie pontificată de Prea Sfîntia Sa înconjurat de următorul sobor: Prot. I. Suru Prot. Dr. Marcu Bănescu Consilier eparhial, preoții N. Lazăr, A. Lazăr-Zlagna, V. Filip-Rueni, I. Cocărlă-Zervești, D. Grama-Borlova și diaconul catedral D. Băloni.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul Căminului cultural din Caransebeș, sub conducerea d-lui prof. D. Cusma.

Din asistență remarcăm: Toma Vermeș subnotar; S. Murariu-dir. șc., P. Lazăr-pictor, N. Negrei — primar, Fl. Lazăr-înv., Cpt. Aurariu, Dl. Nicolaescu s. a.

După priciasnă Prea Sfîntia Sa predică călduros credincioșilor, arătînd, care este însemnătatea sfîntirii bisericii prin așezarea sf. moaște în sf. masă. Predica Prea Sfîntiei Sale este presărată cu sfaturi și îndemnuri duhovnicești, cari au impresionat adînc pe credincioși. Laudă strădania anu-

mitor credincioși, cari din mult-puținul lor, au contribuit la înfrumșetarea bisericii. Îi îndeamnă să-și sprijine în toate ocaziile pe tânărul lor preot și să cinstească pe preotul cel bătrîn, azi pensionat, căci numai stînd în jurul bisericii și conducătorilor Statului, vor aduce cinste lui. Remarcă și laudă conlucrarea celor doi luminatori ai comunei, pâr. A. Lazăr și dir. șc. S. Murariu, dovădind cu această ocazie că acolo unde biserică conlucră în bună înțelegere cu școala, treburile comunei prosperează. Aduce laudă pictorului P. Lazăr, fiul satului și mulțumește corului și conducătorului lui pentru osteneala luată de a mări fastul serbării.

La sfârșitul liturghiei, Prea Sfîntia Sa stropește cu apă sfîntită mulțimea, apoi, eșînd afară, este asaltat de copiii cari, auzînd de bunătatea și iubirea Prea Sfîntiei Sale au alergat pentru a primi ca dar fie o cruciuliță, o iconiță sau o carte de rugăciuni. După vizita făcută la Școală, Prea Sfîntia Sa trece în casa ospitalieră a părintelui A. Lazăr, unde se servește masa.

După revizia oficiului parohial, Prea Sfîntia Sa și însoțitorii s'au înapoiat la Caransebeș.

D. B.

Sfîntirea Capelei Internatului teologic

În ziua de 30 Ianuarie a. c., (Sf. Trei Ierarhi) într'o atmosferă de desăvârșită reculegere și sobrietate, a avut loc sfîntirea capelei dela Internatul Academiei noastre teologice.

Actul sfîntirii a fost săvârșit de către P. S. Sa Pâr. Episcop Veniamin înconjurat de un sobor compus din: I. P. C. Sa Arhim. Dr. L. Busuțoc, Ic. Stavr. D. Iavorschi, Ic. Stavr. Dr. N. Timuș, Prot. Dr. Z. Muntean, Prot. Dr. I. Crețiu cons. ref., Pr. Oct. Tursa și Dr. M. Chialda și D. Băloni. Răspunsurile liturgice au fost date, cu o vădită cunoaștere și stăpînire, de către corul stud. teologi, dirijat de D. Prof. C. Vladu.

După terminarea serviciului religios P. S. Sa pâr. Episcop Veniamin, în cuvinte pline de căldură, adresîndu-se studenților teologi, le-a arătat că minunata capelă care e pusă sub patronajul celor Trei Luceferi și proteguitori ai ortodoxiei, va șervi ca locaș de închinare, rugăciune și întremare sufletească pentru stud. teologi de azi și preoții de mâine.

După masă la orele 5, s'a desfășurat un program festiv, aranjat de studenți teologi.

Programul e precedat de *un cuvînt de deschidere*, rostit de I. P. C. Sa Arhim. Dr. L. Busuțoc rectorul Academiei teologice, care a conturat prin prizma actualității figurile străluciților reprezentanți ai bisericii primare creștine.

A urmat apoi recitări și mai multe plese corale, precum și o conferință cu subiectul: „Școala sfinților”, rostită de stud. an. IV. M. Ciorei.

De încheiere P. S. Sa Păr. Episcop Veniamin, referindu-se la subiectul conferinței, îndeamnă și dă prețioase sfaturi studenților ca să ia drept model de trăire viața sfinților, iar în misiunea care-i așteaptă să tindă și să se înalțe cât mai mult posibil spre culmea de virtute, cultură și sfințenie a Patronilor Academiei teologice: Sf. Trei Ierarhi.

Oastea Domnului

Inspiratorul Oastei Domnului

Patronul și inspiratorul de căpetenie al mișcării duhovnicești și de temeinică zidire sufletească, atât în ce privește numele ei, cât și conținutul duhovnicesc al acestei denumiri de Ostași ai Domnului, este strălucitul luceafăr din epoca de aur a creștinismului Sf. Ioan Gură de Aur.

Oricine ar încerca să afle obârșia mișcării religioase „Oastea Domnului”, va găsi numai-decât că primul îndemn a venit dela mărețele procesiuni cu steaguri, cu făclii aprinse și cu cântări religioase, organizate de Sf. Ioan Gură de Aur în Constantinopol împotriva lui Arie, cari căutau să cucerească sufletele pentru această rătăcire, cu cântări religioase. Sf. Ioan Gură de Aur pentru a stăvili această rătăcire a pus îndată în bătaie, cântările ortodoxiei.

El este acela care a readus în croulațe ca nimeni altul, sensul dela temelie creștinismului adevărat: *sensul de luptător, de ostaș al lui Hristos*. (I. Gr. Oprișan).

Să-l auzim dar, pe el însuși grăindu-ne: „Toată viața noastră să o socotim timp de luptă, Tu creștine, fi ostaș viteaz, fi mereu înarmat mereu treaz, veșnic așteptând pe dușman. Dacă trâmbița dreptei credințe te-ar chema, iute te pregătește de luptă, rupe falanga dușmanilor, tale puternic fața diavolului, pune mâna pe trofeie. Fi gata a-ți vărsa oricând sângele tău pentru Hristos! Pentru aceasta ostașul lui Hristos trebuie să fie pururea înarmat! (Omilia V. Evrei).

Se aduce din partea unora învinuirea că „Oastea Domnului”, a împărțit Biserica în două: ostași și neostași. Este neîndoielnic că toți creștinii, sunt prin Sf. Botez, înrolați în armata lui Hristos!

Dar Sf. Ioan Gură de Aur îi înparte în două: creștini „bravi” adică luptători și creștini „dinofurnici”, adică creștini de formă, numai cu numele.

Creștinii din „Oastea Domnului” se ostesc să trăiască intru smerenie, intru dragoste, să revie felul de viață al primilor creștini, cari aveau zile de adunări, de privegheri, de post și rugăciune.

„Ostașii Domnului” ca niște fii pierduți, la sunetul trâmbiței de chemare ce s'a auzit în Biserica, s'au pus din nou sub comanda Domnului, la lupta mântuirii.

„Oastea Domnului” este deci o unitate din marea armată sufletească a Bisericii — o unitate de voluntari — în slujba Bisericii — Ea este deci o undă proaspătă și înviorătoare a vieții creștinești în a'via largă a sfintei noastre Biserici. (I. Gr. Oprișan).

BIBLIOGRAFIE TEOLOGICA

BIBLIA COMENTATA. A intrat sub tipar primul volum din cele 12 mari volume ale „Bibliei comentate”, lucrare masivă tradusă din rusește de către I. P. S. Patriarh Neodim după profesorul Lopuhin. Primul volum numără peste 600 pagini.

BISERICA ȘI PROBLEMELE VREII, conferințe publice, rodul celor mai noi osteneli ale profesorilor Academiei „Andreiene” din Sibiu ținute în anul universitar 1939—47.

Editura „Dacia Traiană” Sibiu 1947.

„MAREA CUVÂNTARE CATEHETICĂ”, opera Sfântului Grigorie de Nissa, a apărut în traducerea preotului D. Cristescu și prof. univ. V. Barbu, umplând în mod fericit un gol în domeniul teologiei dogmatice și catetice.

Se poate comanda pe adresa Pr. D. Cristescu, Buc. str. Sf. Vineri 23.

Sf. GRIGORIE de NISSA: VIAȚA FERICITEI MACRINA, un mărgărar prețios și una din nesecețele și neprăstutele comori ale gândirii patristice apărută în traducere din grecește de Păr. Prof. Dr. T. Bodogae, dela Academia „Andreiană” din Sibiu. — Biblioteca populară „Venii la Hristos” Nr. 24. Sibiu. 1947.

INFORMAȚII

Incepând cu numărul de față, noul redactor al „Foil Diecezane” este Păr. VIRGIL TURCAN profesor la Academia teologică.

Rectificare. Districto eroare de culegere a apărut în Nr. 5—6 pag 5 a foil noastre o știre incompletă pe care o publicăm din nou: O delegație română în frunte cu Dl Dr Petru Groza președintele consiliului de miniștri a fost la Budapesta unde a avut o primire din cele mai alese. Cu această ocazie la 24 Ianuarie a. c. s'a încheiat un tratat de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Republica populară română și Republica maghiară.

Situația Bisericii ortodoxe în U. R. S. S.
 Scrierile ce urmează arată bunele raporturi dintre Biserica ort. rusească și Statul sovietic.

Guvernul sovietic, prin ministrul cultelor G. Karpov a dat la 22 VIII 1945 o decizie prin care recunoaște Bisericii ort. ruse calitatea și drepturile de instituție publică. Autoritățile de stat au fost îndrumate să satisfacă necesitățile materiale necesare la construcții, obiecte liturgice, odăjdii etc. cu prețuri reduse. Mulțumită concursului autorităților publice numărul bisericilor restaurate și redată cultului cresc pe zi ce trece.

După datele date de Min. Cultelor din U. R. S. S numărul bisericilor în funcțiune, pe dieceze, este următorul: Moscova 278, Stalingrad 60, Iaroslavl 210, Odesa 600, Vinița 839 și Kursk 250.

Biserica, în înțelegere cu autoritățile de stat au luat în grijă pe răniții și orfanii războiului de apărare a Patriei sovietice, participând efectiv la opera de reconstrucție.

Pregătirea viitorilor preoți este asigurată în 3 academii teologice și 12 seminare diecezane. Literatura teologică rusă se îmbogățește mereu dela o zi la alta cu lucrări de valoare. P. S. Sa mitropolitul Grigorie al Leningradului a anunțat apropiata apariție, a mai multor cărți teologice cu următoarele titluri: *Înainte de Hristos*, (despre V. T.), *Simbolul ortodox al adevărului*, *Creștinismul și teoria evoluției*, *Dreptul bisericesc și șase volume de predici*.

Patriarh a ort. rusă a editat lucrarea.

Decese. Preotul pens. Simeon Răzvan din Domașnea, în etate de 74 ani a reposat la 1 Ianuarie a. c.

Preotul pens. Const. Popescu din Șușca în etate de 72 ani a reposat la Februarie a. c.

Preotul G. Garoiu din Fârdea, în etate de 67 ani a reposat la 25 Ianuarie a. c.

Dumnezeu să-i odihnească cu dreptii.

„**Lumina creștină**” organ al Uniunii preoților democrați din România apare din nou. Abonamentul 250 Lei anual pentru particulari și 500 Lei pentru instituții. Redacția și administrația în București, Str. Berthelot 28. O recomandăm cetitorilor noștri.

Sf. Sinod a designat pentru participare la consfătuirea panortodoxă ce se va ține în luna Februarie a. c. la Moscova pe P. Sf. Sa Episcop Dr. Nicolae Popoviciu al Oradiei, Preot Petru Vintilescu, decanul Facultății de Teologie din București și Pr. Mihail Mădan ca interpret.

O delegație românească în frunte cu Dl. Dr. Petru Groza, președinte al Consiliului de miniștri, compusă din Dl. Gh. Gheorghiu-Dej Min. Ind. și Comerțului, Dna Ana Pauker, Min. Afacerilor străine, Dl. Lotar Rădăceanu, Min. Muncii și asistenței sociale și Dl. Eduar Mezincescu au plecat la Moscova, unde în ziua de 4 Februarie a. c. a încheiat în prezența generalisimului I. V. Stalin și a Dlui V. Molotov ministrul Afacerilor Străine al Rusiei sovietice cu U. R. S. S. un tratat de prietenie, colaborare și asistență mutuală pe timp de 20 ani.

Vizitații canonice. P. Sf. Sa Episcopul Veniamin va face până la Paști vizitațiuni canonice împreună cu Sf. Liturghie și Vecernie în următoarele parohii: în 22 Februarie la Cireșa și Ohaba Bistra; în 29 Febr. în Sălbăgel și Prisaca; în 7 Martie la Zăguzeni și Jupa; în 14 Martie la Boldur și Hodoș; în 28 Martie la Glimboca și Iaz; în 4 Aprilie la Vălișoara și Cârpa; în 11 Aprilie la Căvăran și în 18 Aprilie la Buchin.

Ziua Unirii (24 Ianuarie) a fost sărbătorită și în anul acesta cu deosebit fast. În biserica catedrală s'a oficiat serviciul doxologiei de un sobor de preoți în frunte cu Prot. I. Suru. Cuvântul ocazional l'a rostit pr. Tr. Dobromirescu. Au fost de față reprezentanții autorităților bisericești, civile și militare, în frunte cu P. Sf. Sa Episcopul Veniamin, precum și un numeros public în fața bisericii Dl. Lt. Col. N. Niculescu comandantul Garnizoanei a tălmăcit companiei de soldați însemnătatea zilei, după care a urmat defilarea.

Mulțumire. În urma apelului P. Sf. Sa Episcopului Veniamin către preacucernicii protopopi și cuc. preoți de a contribui la ajutorarea văduvelor și orfanilor de preoți, cu bucurie vestim înțelegerea parohiilor *Caransebeș* și *Reșița*, cari s'au grăbit a contribui cu câte 5000 Lei fiecare, iar pâr. Prot. Dr. Ieremia din Reșița 1000 Lei pentru ceea ce P. Sf. Sa și Consiliul eparhial le exprimă călduroase mulțumiri. Nădăduim că pilda lor va fi urmată și de alte parohii și preoții cu situația materială mai bună și fără greutateți familiare.

Mahatma Gandhi, de 78 de ani marele șef politic și spiritual al Indiei a fost asasinat de un tânăr extremist hindus în 30 Ianuarie a. c. la New-Delhi (India). Știrea morții lui a produs o profundă impresie în lumea întreagă, care deplânge dispariția acestei mari personalități de apostol al non violenței și dragostei de oameni.

Drapelul Republicii populare române este format tot din culorile albastru, galben, roșu, însă așezate vertical, având la mijloc noua stemă a Țării.

Deces. Prof. Trifon Lugojan în etate de 73 ani, prof. î. p. al Școlii de cântăreți din Arad și fost director al Școlii de cântăreți din Arad a trecut la cele vecinice la începutul lunii Ianuarie a. c. Îndrăgit de muzica noastră bisericească a instruit și pregătit în cântările de strană și de generații de preoți și învățători.

Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii săi.

„**Patriarhul Serghie, testamentul său spiritual**, care aruncă o lumină vie asupra defunctului patriarhal al Bisericii surori din U. R. S. S., ca și asupra stării ei actuale și a menirii ce-i revine acestela în viitor.

Biserica în U. R. S. S., „separată dar nu îndepărtată de Stat” are latitudinea „de a aplica comandamentele Domnului nostru Iisus Hristos în viața practică.” Ea înțelege să cultive și să înobileze darurile și geniul special al poporului rus. Forță de progres ea sprijinește din toate puterile pacea popoarelor.

André Pierre, care a luat parte la conferința celor patru mari puteri de la Moscova — arată în două reviste parisiene constatările și impresiile asupra vieții religioase din U. R. S. S.: „Serviciile religioase lasă o impresie durabilă. Stăpânește acolo o deosebită dispoziție spre a mărturisi entuziast credința lor și pentru a da expresie legăturii lor cu credința părinților lor.“

Biserica caștigă în felul acesta influență și asupra tineretului. Bucuroasă de mișcarea ecumenică a Bisericilor creștine, ortodoxia rusească sprijinește strădaniile de mâine ale acestor mișcări.

(Din Revista Teologică-Sibiu)

Preoțimea tractului Caransebeș într-o constatare care a avut loc în ziua de 12 Febr. 1948 sub președinția pâr. protopop T. Roșca a aderat la gruparea sindicală de la Centrul Eparhial.

Sfânta Episcopie a Râmnicului Noul Severin a exclus din monahism pe monahiile Iuvenalia Popescu și Petronia Tincă, precum și pe sora Ioana Dăscălete, toate din Sf. Mân. Horescu-Vâlcea, pentru diferite abateri de la disciplina monahală.

Prelungirea valabilității legitimațiilor de călătorie pe C. F. R. Direcțiunea Generală C. F. R. face cunoscut tuturor funcționarilor și pensionarilor de Stat, decorațiilor, etc., posesorii de cărți de identitate, cu reducere sau gratuite în contul Ministerului de Finanțe, că pot utiliza vechile carnetete, fără nici o viză până la 1 Martie 1948, dacă mai posedă cupoane.

De la această dată intrând în vigoare noua convenție cu Ministerul de Finanțe, toți cei îndreptățiți vor cere birourilor de resort c. f. r. să le emită nouile cărți.

PARTEA OFICIALĂ

CIRCULARE

Nr. 385 B. 1948.

On. Minister al Cultelor, cu adresa Nr. 2956/1948, ne trimite următorul apel.

Problema neștiinței de carte, ca orice țară a trecutului trebuie și va fi lichidată, făcându-se din aceasta un punct de onoare pentru toți oamenii muncii din Republica Populară Română, iar pentru aducerea la îndeplinire a acestei acțiuni de capitală importanță socială și culturală, se cere mobilizarea tuturor forțelor intelectuale din țară.

Cum Biserica, prin trecutul ei culturalizator a jucat un rol de seamă în luminarea satelor noastre, preotul fiind singurul răspunzător al științei de carte în popor, trebuie să se pună și azi în slujba celor mulți, contribuind efectiv la împrăștierea întunerecului, care mai stăruie în obștile noastre rurale.

Considerând că prezența și participarea efectivă a slujitorilor altarelor la școlile de alfabetizare este absolut necesară, mai ales la sate, unde împreună cu învățătorii, adesea sunt singurii intelectuali.

Avem onoare a Vă ruga să binevoiți a dispune tuturor organelor în subordine — protoierei și preoți — să se înroleze la această muncă, conlucrând în armonie cu învățătorii și ceilalți voluntari ai muncii constructive, pentru realizarea acestei opere mărețe, spre binele poporului.

Ceeace se comunică spre știre și conformare On. Preoți mi.

Caransebeș, la 3 Februarie 1948.

Consiliul eparhial

Nr. 369 B. 1948.

On. Minister al Cultelor, cu adresa Nr. 2087/1948, ne comunică următoarele:

În urma actului istoric de la 30 Decembrie 1947, prin care monarhia a fost abolită, instaurându-se Republica Populară Română, avem onoare a Vă ruga să binevoiți a dispune organelor în subordine, ca de urgență, să fie retrase din circulație toate Calendarele și Almanahurile care poartă chipul fostului rege sau al oricărui membru al fostei familii regale, pentru a nu se produce sminteală în sufletele credincioșilor, contribuindu-se astfel în mod concret, la înțelegerea noului spirit al democrației populare.

Aducem la cunoștință On. Preoțimi aceste dispoziții, spre știre și conformare.

Caransebeș, la 29 Ianuarie 1948.

Consiliul eparhial

NOTĂ OFICIALĂ

Nr. 499 Bs. 1948

Ministerul Cultelor cu adresa No. 4112/1948 din 4 Februarie a. c. sesizându-ne de pericolul ce-l reprezintă în momentul de față epidemiile de tifos exantematic în rândurile populației de la orașe și sate, dispunem ca toți P. Cuc. noștri protopopi și Cuc. preoți să colaboreze cu organele sanitare și administrative la combaterea acestui flagel.

Tot odată dispunem ca să se țină în fiecare biserică câte un cuvânt lămuritor, îndemnând și dând sfaturi credincioșilor pentru curățenia corporală și gospodărească, acolo unde încă nu s'au ivit cazuri de tifos exantematic, iar în comunele contaminate, vor sesiza imediat organele în drept și vor colabora cu organele sanitare la izolarea completă a celor bolnavi, să supravegheze pe cei sănătoși, să-i îndrumeze spre binele celor mulți și nevoiași.

Caransebeș, la 10 Februarie 1948.

Consiliul eparhial

COMUNICAT

Nr. 435 B. 1948.

Aducem la cunoștință Cuc. preoți spre știre și conformare Decizia No. 2468 de la 21 Ianuarie a. c. a Min. Cultelor, publicată în Mon. Of. Nr. 24 de la 30 V. cu privire la recepționarea lucrărilor de pictură bisericească:

Art. 1. „Nici o biserică unde s'au executat lucrări de pictură bisericească din nou sau spălate, restaurate și complectarea picturii vechi de către pictori și sugravi bisericești autorizați, nu poate fi sfințită sau resfințită de către eparhiile respective, decât după recepționarea definitivă,

decât de delegații prevăzuți în art. 31 din Regulamentul Legii pentru calificarea pictorilor bisericești autorizați.

Art. 2. Nerespectarea dispozițiilor de mai sus va atrage sancționarea organelor responsabile, în conformitate cu art. 108 din Legea contabilității publice.

Caransebeș, la 5 Februarie 1948.

Consiliul eparhial

Nr. 482 Bs. 1948.

Parohiile cari n'au primit pastorală Sf. Sinod, expediată direct pe adresa fiecărei parohii, dată cu ocazia Proclamației Republicii Populare Române, o vor cere dela Consiliul nostru eparhial pentru Cuc. preoți să o poată ceti poporului dreptcredincios în sf. biserică.

CONSILIUL EPARHIAL

Cuc. Preoți sunt poftiți a aduce la cunoștință pictorilor și zugravilor calificați pentru pictură bisericească că sunt obligați în baza deciziei Min. Cultelor No. 2469 publicată în Mon. Of. No. 24 din 10 Ianuarie a. c., ca până la 15 Martie a. c. să înainteze Min. Cultelor următoarele date:

Numele și pronumele, data nașterii, anul, luna și ziua, studiile, timpul de practică, No. autorizației de pictor și data emiterii autorizației.

Adresa actuală, lucrările executate, condițiile în care a efectuat lucrările, delegații, misiuni, recompense și sancțiuni.

Neînaintarea la termenul fixat a datelor de mai sus atrage retragerea dreptului de a executa lucrări de pictură bisericească.

Caransebeș, la 5 Februarie 1948.

Consiliul eparhial

CONCURSE

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 5241 B. ex. 1947, din 19 Decembrie a. c. se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Foia Diecezană, pentru postul de preot la parohia de clasa III (treia) din comuna **RUSOVA-VECHE**, protopresbiteratul Bisericii-Albe, devenită vacantă în urma alegerii preotului Ștefan Găru la parohia din satul său natal Ciclova-română.

I. BENEFICIIL:

1. Sesiunea parohială, în estindere de 32 jughere 1000 st. □ extravilan și 600 □ intravilan
2. Birul parohial uzitat.
3. Veniturile stolare uzitate.
4. Casă parohială cu toate supraedificatele și grădină.

II. INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sârbătoare și a catehiza la școala primară, fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post întrucât vor avea cvalificația cerută, pentru parohii de

clasa III (treia) precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului Diecezan, să-și înainteze cererile adresate Consiliului parohial ort. rom. din Rusova-veche, prin Prea Onor. Oficiu protopesc al B-sericii-Albe.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabila încunoștințare a Prea Onor. Oficiu Protopresbiteral tractual, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nicidecum în ziua de alegere.

Rusova-Veche, din ședința consiliului parohial, ținută la 4 Ianuarie, 1948.

Preșddinte:

Constantin Dămian

adm. paroh.

Secretar:

Ioan Braia

Nr. 4/1948.

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral:
Ioan Oravișan
protopop.

Nr. 253 B/1948.

Renunțând adunarea parohială la dreptul ei de alegere, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima publicare în „Foia Diecezană” pentru întregirea prin numire, din partea Cons. Eparhial a parohiei vacante de clasa II din Com. **PETRILA**, Protopresbiteratul Bisericii Albe.

I. BENEFICIIL:

1. Sesiunea parohială în extensiune de 31 jugăre, pământ arabil și fânețe.
2. Birul și Venitele stolare uzitate.
3. Casă parohială cu dependențe.

II. INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică sau Sârbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus, cad în sarcina preotului numit.

Cererile de concurs prevăzute cu documentele convenite și adresate Ven. Cons. Eparhial, se vor înainta Prea On. Of. Protopresbiteral al Bisericii Albe în Răcăjdia.

Caransebeș, din șed. cons eparhial, ținută în 6 Februarie 1948.

Episcop:

† **VENIAMIN**

Consilier referent

Prot. Dr. M. Bănescu

Societatea română de Cântări și Muzică
Caransebeș

Convocare

Se convoacă în **ADUNAREA GENERALĂ EXTRAORDINARĂ** toți membrii Societății Române de Cântări și Muzică din Caransebeș, ce se ține în ziua de 15 Februarie 1948, orele 11,30 a. m. (După Liturghie) în localul Societății (sala de repetiție) Strada Gh. Gheorghiu-Dej, conform ordinului Ministerului Informațiilor Inspectoratul Caransebeș, No. 50/1948, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Alegerea comitetului pe anul 1948.

2. Diverse propuneri.

Comitetul